

PROLOG

Dvě ženy vystoupaly na skalnatý svah hory a shlížely dolů k jeskyni. Otvírala na ně svůj temný jícen, chladný a nehostinný.

„Ty tam chceš vlézt, Etto?“ zeptala se Dorina mladší ženy.

Přítelkyně přitakala. „Otec mi o tomhle místě řekl. Prý tady najdu ty nejkrásnější krystaly.“

Dorina se zachvěla. „To místo se mi nelíbí,“ pohlédla na černý les

nad nimi. „Tady někde může žít ten obrovský pavouk.“

„Arachnid z lesa přece ve dne nevychází,“ namítla Etta a přivázala si lano kolem pasu. „Neboj se, nic se nám nestane.“

Dorina se objala pažemi. „Soused mi povídal, že našel ráno pavučinu. Lepkávláknámělo motaná kolem postele. Ten pavouk se v noci vykrade z lesa a hledá oběť. V naší vesnici. V našich domech. Jen se nedělej, že nemáš strach.“

„Jestli tedy ten pavouk skutečně existuje, snad nás krystaly z téhle jeskyně ochrání,“ řekla Etta pevným hlasem. Uvázala druhý konec lana za nejbližší strom a do držáku na kožené čapce vložila svíčku. Přítelkyně ji třesoucíma se rukama zapálila.

Etta se pomalu začala spouštět do temné hlubiny.

„Buď opatrná,“ zaslechla ještě nad sebou Dorinin hlas.

V jeskyni bylo vlhko a vzduch páchl. Ettu sevřela úzkost, jako kdyby ji kamenná masa nad hlavou skutečně tížila, ale přinutila se jít dál. Svíčka na čapce se mihotala a spoře osvětlovala stěny úzkého tunelu. Srdce jí tlouklo jako splašené. Jak postupovala dál, vzduch byl stále chladnější. Pak se tunel rozšířil a Etta vydechla údivem.

Tak vysoký klenutý prostor! Jako by se ocitla v katedrále. Ze stropu visely špičaté stalaktity a v monotónním rytmu z nich kapala voda. Ze země rostly stalagmity a ježily se jako kostelní svícny. A všude kolem na stěnách se blyštěly modré krystaly.

„Dorino! Dorino! Našla jsem je!“
zakřičela Etta zpátky do tunelu.

Vytáhla mošnu a začala nožíkem vydlobávat drahokamy ze stěny. Jak se ve světle svíčky blyštěly! Pak jako by jejich zář pohasla. Etta si krystaly přiblížila k očím a otřela je rukávem. Co je zastínilo? Ucítla na rameni něco vlhkého. Vzhlédla a uviděla obrovské tesáky špičaté jako jehla. Kapal z nich jed – a přímo na ni!

Ettu ochromila hrůza.
Hypnotizovaly ji tři páry očí.
Arachnid! Obrovský pavouk se spustil od stropu a vyplnil celou jeskyni.

Krystal vypadl Ettě z ruky. Z hrdla se jí vydral úzkostný výkřik, ale už bylo pozdě.

Začala ji omotávat hedvábná vlákna. Etta se zmítala a snažila se

vyprostit, ale marně. Zápas trval jen chvíličku. Zůstala bezmocně viset v síti, přišpendlená k skalní stěně.

Archnidovy chlupaté nohy se kmitaly a přidržovaly pevné vlákno, které ovíjel kolem své oběti do těsného smotku. Když dílo dokončil, znovu se usadil ve středu své sítě a cíhal.

Strážil.

Čekal na další oběť.